

Arrest

nr. 64 810 van 13 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A.HAEGEMAN, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring bent u een Sri Lankaanse Tamil afkomstig uit Jaffna, Sri Lanka. Vanaf 1996 woonde u in Puthukudiyiruppu. Daar woonde u in de buurt van meerdere verwanten. Ook uw tante en uw twee nichten, die in België bij u verblijven, woonden bij u in de buurt. Door een bomaanval vluchtte u in 2009 naar Mullivaikal. U bent daardoor uw ouders kwijtgeraakt, maar in Mullivaikal vond u uw tante Arunthavam Thyarani (O.V.6.607.564) en twee nichten Rajerathnam Gowthami (O.V.6.607.557) en Selvakumar Piriyanthy (O.V.6.607.566) (die vanaf dat moment heel de reisweg samen met u aflegden) terug. Door nieuwe aanvallen moesten jullie Mullivaikal verlaten. Daarna werd u, uw tante en uw twee nichten overgedragen aan de militairen. Jullie werden door het leger naar een school te Thandikulam gebracht en werden vervolgens, in april 2009, overgedragen aan een ontheemdenkamp in Chettikulam.

Uw familie werd verdacht van banden met de LTTE. In het kamp werden uw nichten lastig gevallen. Daarom besloot u, op 10 maart 2010, om het kamp te verlaten. Iemand die u uw oom noemt, kocht een lid van de EPDP om en hielp jullie ontsnappen uit het kamp. Daarna verbleef u nog vijf dagen in een woning in Negombo alvorens Sri Lanka te verlaten op 16 maart 2010. Voor u naar Europa trok verbleef u twee weken in Maleisië. Van daaruit nam u, op 31 maart 2010, een vlucht richting België. Onderweg zat u twee uur in transit. Vooraleer u asiel aanvroeg, op 2 april 2010, verbleef u nog anderhalve dag in het huis van de reisagent.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw geboorteakte en een brief van het dorps hoofd voor.

B. Motivering

U haalt onvoldoende elementen aan waaruit blijkt dat u Sri Lanka diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka alsnog dergelijke vrees moet koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld en beschreven in de definitie van Subsidiare Bescherming. U verklaart dat u vanaf Mullivaikal in 2009 tot bij uw aankomst in België steeds samen bent gebleven met uw twee nichten (naar wie u steeds verwijst als uw zussen) en uw tante (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Toch zijn er tal van elementen in uw relaas tegenstrijdig aan de verklaringen van uw tante A.T. (...) (O.V. 6.607.564) en uw nicht S.P. (...) (O.V. 6.607.566). Wanneer u gevraagd wordt om de ruimte waarin u verbleef in het ontheemdenkamp te beschrijven vertelt u over van elkaar los staande tenten, telkens met twee of drie meter tussen elke tent. De tent was één ruimte zonder kamers (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Uw tante en uw nicht vertellen dat ze in één grote tent verbleven, die onderverdeeld was in kleinere ruimtes, waarvan één ruimte voor jullie was (zie gehoorverslag tante, p. 3 en gehoorverslag nicht, p. 3). U somt de namen van de burens in het kamp op (zie gehoorverslag CGVS, p. 3), maar deze namen komen niet overeen met diegene die uw nicht en uw tante vermelden (zie gehoorverslag tante, p. 4 en gehoorverslag nicht, p. 3). Wat betreft het lastigvallen van uw twee nichten in het kamp verklaart u dat dit niet altijd door dezelfde militairen gebeurde (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Uw tante en uw nicht verklaren dat het steeds dezelfde twee of drie militairen waren (zie gehoorverslag tante, p. 10 en gehoorverslag nicht, p. 8). Tijdens de vlucht uit het kamp werden jullie, volgens uw verklaring, geholpen door een medebewoner van het kamp, die lid was van de EPDP (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). In de verklaring van uw nicht is dat lid van de EPDP geen medebewoner van het kamp, maar iemand die samen met uw oom van buiten het kamp kwam (zie gehoorverslag nicht, p. 4). U vertelt dat u die avond zeker niet geholpen werd door de militairen (zie gehoorverslag CGVS, p. 5), terwijl uw tante en uw nicht duidelijk de medewerking van een militair vermelden (zie gehoorverslag tante, p. 6 en gehoorverslag nicht, p. 4). Na het verlaten van het kamp reisden jullie met een minibus naar Negombo. U vertelt dat er zes mensen in de minibus zaten: uw oom, een chauffeur, uw tante, uw twee nichten en uzelf (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Volgens uw tante en uw nichten zaten jullie met zeven in de minibus, uw oom was daar niet bij (zie gehoorverslag tante, p. 6 en gehoorverslag nicht, p. 5). In de minibus zat u samen met uw tante op één stoel. Uw nichten zaten samen op een andere bank en uw oom zat naast de chauffeur (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Uw nicht en uw tante verklaren dat er twee leden van de EPDP naast de chauffeur zaten, dat de drie vrouwen naast elkaar zaten op één bank en dat u alleen op de achterste bank zat (zie gehoorverslag tante, p. 6 en gehoorverslag nicht, p. 5). U verklaart dat jullie onderweg naar Negombo geen controleposten passeerden (zie gehoorverslag CGVS, p. 5), maar zowel uw nicht als uw tante zeggen dat er wel een controlepost gepasseerd werd (zie gehoorverslag tante, p. 6 en gehoorverslag nicht, p. 5). Wanneer u gevraagd wordt wie waar zat op het vliegtuig van Colombo naar Maleisië antwoordt u dat iedereen alleen en apart verspreid zat op het vliegtuig (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Volgens uw nicht en tante zaten jullie allemaal op één rij (zie gehoorverslag tante, p. 9 en gehoorverslag nicht, p. 7). Deze opsomming van tegenstrijdigheden ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en bijgevolg ook de geloofwaardigheid van uw zelfverklaard LTTE-profiel. Bovendien legt u geen bewijs voor dat uw relaas staft.

Uit wat vooraf gaat kan worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. In de gegeven omstandigheden is er geen enkele reden waarom u niet naar Sri Lanka zou kunnen terugkeren. Uit de richtlijnen van het UNHCR 'UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Sri Lanka' (dd. 5 juli 2010) blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Srilankaanse leger op de LTTE. U verklaarde te worden verdacht van banden met de LTTE, hetgeen, zoals hierboven aangegeven, u niet aannemelijk kon maken. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstig schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming, zou bestaan. De documenten die u voorlegt is niet van die aard om bovenvermelde vaststellingen in een positieve zin

om te buigen. Uw geboorteakte bewijst enkel uw identiteit en de brief van het dorps hoofd heeft een gesolliciteerd karakter. De documenten die u niet S.P. (...) (O.V.6.607.566) nog voorlegde, zijnde documenten van andere familieleden in Sri Lanka, vertellen niets over uw persoonlijk verhaal.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. (...)

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 52, 48/3, 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De verzoekende partij geeft een theoretische uiteenzetting weer aangaande de Conventie van Genève en voert aan dat zij zowel een objectief als een subjectief element voldoet van het begrip vluchteling.

De verzoekende partij verwijst naar internationale rapporten waaruit zou blijken dat de mensenrechtensituatie in haar regio van oorsprong Sri Lanka beneden alle peil is, en dat deze situatie vooralsnog zeker niet als stabiel kan worden aanzien. De verzoekende partij argumenteert dat overduidelijk blijkt dat zij in het verleden als nu in de onmogelijkheid verkeerd om de bescherming in te roepen van de staat tot dewelke zij behoort.

De verzoekende partij verwijst naar de bestreden beslissing en stelt dat de commissaris-generaal het gepast achtte om een afwijzende beslissing te nemen die geenszins afbreuk doet aan de redelijke vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster. Wat betreft haar verklaringen omtrent het ontheemdenkamp en het vertrek uit Sri Lanka voert de verzoekende partij aan dat zij redelijke verward overkomt omdat de situatie van haar vertrek uiteraard een zeer verwarde toestand betrof en ook enige tijd geleden is en de verwachting dat zij exacte details kan weergeven te hoog gegrepen is. Men kan volgens de verzoekende partij immers niet van haar verwachten dat zij van alles een nauwgezet dagboek heeft bijgehouden.

De verzoekende partij wijst er op dat zij inderdaad de waarheid moet spreken en zij alle mogelijke overtuigingsstukken moet geven en een redelijke uitleg over elk gebrek aan stavingstuk en indien nodig moet zij de moeite doen om bijkomende elementen aan te brengen. Zij stelt dat zij tevens alle pertinente informatie over haar zelf en haar verleden beschikbaar moet stellen en dit op een manier die het de interviewer mogelijk maakt de feiten te reconstrueren. Zij stelt tot slot dat op een redelijke en een plausibele manier de redenen dient uiteen te zetten die tot haar vlucht hebben geleid en zij dient op alle vragen te antwoorden.

De interviewer moet volgens de verzoekende partij waarheidsgetrouw evalueren zowel de verklaringen als de neergelegd overtuigingsstukken die werden overgemaakt (met daarbij aan de asielzoeker het voordeel van de twijfel te gunnen), teneinde alle objectieve en subjectieve criteria die aan de basis liggen van elke individueel geval bloot te leggen. De interviewer moet volgens de verzoekende partij deze criteria vergelijken en toetsen aan de Conventie van Genève teneinde tot een correcte conclusie te komen.

De verzoekende partij voert dan ook dat in dit geval er een schending van het artikel 1 van de conventie van Genève is, in die zin dat het onmogelijk is dat de weigeringsbeslissing op een correcte manier alle redenen van verzoekster die er toe geleid hebben dat zij haar land diende te verlaten onderzocht heeft.

2.2. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). De verzoekende partij voert de schending aan van het artikel 52 van de vreemdelingenwet zonder verdere enige toelichting te geven. Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is en de Raad stelt vast dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

2.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op grond van het geheel van motieven oordeelde dat de verzoekende partij niet geloofwaardig verklaart dat zij haar land van herkomst diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. De commissaris-generaal stelde vast dat er tussen de verschillende familieleden van de verzoekende partij die op grond van het zelfde asielrelaas een asielaanvraag hebben ingediend tegenstrijdige verklaringen zijn afgelegd omtrent het ontheemdenkamp waarin zij zouden hebben verbleven en omtrent het vluchtverhaal. De commissaris-generaal stelde ook vast dat de verzoekende partij geen enkele documenten neerlegde ter staving van de specifieke problemen in het ontheemdenkamp. De commissaris-generaal verwijst eveneens naar de richtlijnen van het UNHCR, 'UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the international Protection Needs of Asylum Seekers from Sri Lanka.'

Op basis van het geheel van de motieven stelde de commissaris-generaal vast dat de verzoekende partij niet in aanmerking als vluchteling in de zin van het artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De motivering moet aldus als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319)

De verzoekende partij verwijst in zeer algemene termen naar "*internationale rapporten*" waaruit zou blijken dat in haar regio van oorsprong het "*beneden alle peil*" is en niet als stabiel kan worden aanzien. Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat de verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS, nr. 118.506 van 22 april 2003; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Het asielrelaas maakt gebruik van het autobiografisch geheugen van de betrokkene, meer bepaald de herinnering van gebeurtenissen uit de eigen persoonlijke geschiedenis. Met betrekking tot normale

gebeurtenissen is het relatief gemakkelijk een coherent en gestructureerd relaas te geven van wat meegemaakt werd in het verleden. Uit wetenschappelijk onderzoek blijkt echter dat dit niet altijd het geval is voor traumatische ervaringen, namelijk ervaringen die een bedreiging betekenen van het eigen leven of fysieke integriteit of deze van een naaste persoon. De aard van herinnering van dergelijke traumatische ervaringen verschilt van die van gewone ervaringen. Dit onderscheid is betekenisvol voor de beoordeling van het gebrek aan coherentie van asielaanvragen. Uit het onderzoek blijkt niet dat dergelijke ervaringen in het geheugen gegrift zouden zijn zoals verweerder stelt en aldus zeker in detail herinnerd kunnen worden. Er wordt in de wetenschappelijke literatuur een onderscheid gemaakt tussen centrale details die betrekking hebben op kernelementen van het relaas en perifere details. Bij herhaalde interviews zullen perifere details meer verschillen dan details met betrekking tot kernelementen. Voor veel van de geïnterviewde uit het onderzoek was de datum en de dag van de week geen centraal detail, maar in bepaalde asielaanvragen was dit wel het geval. Hoe langer de tijd tussen twee interviews en hoe meer de betrokkenen het voorwerp waren van een PTSS (Post Traumatisch Stress Syndroom) hoe meer details in de interviews verschilden (J. Herlihy, Evidentiary assessment and psychological difficulties, in Proof, Evidentiary Assessment and Credibility, in Asylum Procedures, Ed. G. Noll, 2005, The Raoul Wallenberg Institute Human Rights Library, 16, p. 123 - 137).

De verzoekende partij blijft in gebrek en brengt geen concreet element aan in haar verzoekschrift dat de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. De verzoekende partij argumenteert dat haar tegenstrijdige verklaringen geen afbreuk doen aan haar vrees voor vervolging. De Raad dient er toch op te wijzen dat de verschillende motieven van de bestreden beslissing allen steun vinden in het administratief dossier. De verwerende partij wijst er terecht op dat de ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag wel degelijk kan afgeleid worden uit tegenstrijdigheden, als ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen en dat de commissaris-generaal niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zijn. De bewijslast ligt immers bij de asielzoeker, aldus de verzoekende partij. Een loutere stelling innemen is geen dienstige argumentatie voeren, daar het louter pomen dat men niet akkoord is, niet afdoende is om de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen, noch kan ze hier dienstig mee aantonen dat haar asielaanvraag niet goed werd onderzocht.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat dat zij nogal verward is en men niet kan verwachten dat zij alles tot in de details kan weergeven, meent de Raad dat elk interview stress met zich meebrengt en feiten van vervolging tot stress kunnen leiden, maar de verzoekende partij toont niet aan dat dit het haar niet mogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan haar interview. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverlag. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Van verzoekende partij kan dan ook worden verwacht dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van haar asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor haar vlucht op een geloofwaardige en coherente manier zouden kunnen weergeven aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van hun asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoekers aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en/of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij heeft haar asielaanvraag niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door de verzoekende partij aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS